

Vakuum

Det flyger en spegel över asfalten. Sen är den borta. Skugga skvallrar om vinterankomst och röda bär stavar kyla i träden. Knäskålarna klappar i takt och vinden tar sig igenom alla aviga och räta. Det är dagar i väntan på oringda telefonsamtal och icke-tankarna står mig upp i halsen. Vita rum och tända doftljus ska skapa trygg öppenhet, men det känns bara sterilt och allergiframkallande (det är inte äkta tårar). Jag går vilse bland frågorna och de alltid närvarande oavbrutet oundkomliga formuleringarna sviker mig (det finns ju inget att sätta ord på). Örebro stadsbibliotek fryser ute mig. Böckerna tittar bestämt åt annat håll och borden måste grävas fram under suddgummismulor och bärbara tangenter (mellanslag a-n-d-a-s punkt enter). Ändå tvingar jag mig kvar. Surjektiven väntar inte, inflektionspunkterna stampar otåligt fötterna och om du inte tänker bry dig kan du väl tala om det så kan vi göra något vettigt med vår tid. Siffror rinner över sidorna.

Registreringen är noll och slöseriet totalt. Lycka är ett hemskt ord. Definitionen kanske existerar men jag har aldrig sett den (min ordbok är sönderbläddrad). I slutändan återstår endast omvärldsbetraktande. Glasrutor konkretiserar det som redan känns. Himmelsblått, oktobergult, betonggrått. Döda löv gömmer sig under bilhjulen. Det flyger en spegel över asfalten.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren konnektiv med Poeter.se id #30502 innehar upphovsrätten